Colecţia de povestiri sci-fi
Literatura ştiinţifico-fantastica
Prima pagină Abonare de Ionuţ Caragea

Doamnă, copilul dumneavoastră trebuie ţinut sub observaţie. Vă rugăm să înţelegeţi că reprezintă un pericol pentru societate. Calităţile sale trebuie studiate şi controlate, altfel un singur şoc emoţional poate avea urmări dezastruoase.

— Dar nu a făcut rău nimănui, este inofensiv!

— Deocamdată. Însă nu uitaţi, este un mentat. Rezultatele preliminare au confirmat previziunile specialiştilor. Pe măsură ce va creşte, va încerca să-şi controleze singur viaţa, fără să ţină cont de echilibrul mediului înconjurător. Va manipula minţi, va viola intimităţi, va afla secretele bine păzite ale forţelor armate. Trebuie evitat un al doilea război al mentaţilor, ar fi echivalent cu sfârşitul sistemului planetar.

— Dar e copilul meu… şi singurul…

— Ştim cât de greu este. Veţi primi tot sprijinul. Semnaţi aceste acte prin care cedaţi drepturile tutelare instituţiei noastre. Aveţi aici creditul compensatoriu şi o listă cu facilităţile pe care le dobândiţi în urma schimbului.

Penitenciarul se afla în mijlocul deşertului la al 10-lea nivel subteran. Noul născut intră în grija a doi androizi de protocol, într-o cameră cu pereţi refractari.

— Cum se prezintă subiectul nr. 33? întrebă directorul.

— Activitatea cortexului este în limitele normale. Nivelul serotonilor este scăzut, în curând subiectul va intra în faza a doua de letargie.

— Monitorizaţi visurile şi transgresia mentală. Identificaţi la a câta reîncarnare se află. Până mâine vreau un raport complet cu personalităţile antecedenţilor.

— Hm, acest micuţ este plin de surprize. Arborele genealogic al reîncarnărilor se opreşte undeva în jurul anului zero. Dincolo de această perioadă… nimic! Ca şi când ar fi apărut din senin. Unde te ascunzi tu, mititelule, care este secretul tău?

— Subiectul dezvoltă bariera mentală împotriva scanării sinaptice. Am pierdut semnalul!

— Lăsăţi-l! Este mult mai puternic decât credeam. Izolaţi camera şi administraţi-i 250 mg de LHS.

Gândurile loviră peretele refractar. Cercetă încăperea care avea un caracter oarecum familiar.

— Mamă?

— Nu te lăsa indus în eroare de propria reflexie, se auzi o voce limpede în subconştient. Trăieşti în universuri paralele. Mintea ţi le înglobează pe toate. Personalităţile tale multiple sunt călătorii pluridimensionale. Imaginaţia ta este o înlănţuire de „déjà vu-uri". La ce sistem de referinţă te vei raporta?

— Cine eşti tu?

— Eu sunt tu. La fel ca noi toţi ceilalţi.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Să te trezeşti. Eliberează-ţi mintea de bariere şi priveşte în interiorul tău. Acolo spaţiul este indeterminabil şi timpul este ciclic.

— Ce vezi? Ce simţi?

— Sunteţi prea rapizi. Nu vă pot deosebi. Şi atât de mulţi…

— Nu individual, doar ca ansamblu. Ce simţi?

— Simt cum totul se învârte în jurul meu.

— Şi mai departe?

— Simt cum totul se învârte în interiorul meu.

— Cum te numeşti?

— Numele meu este Acelaşi. Nu am nume diferit, sunt Acelaşi ca şi voi.

— Ce este cuvântul?

— Cuvântul este o iluzie creată cu scopul de a reprezenta indeterminabilul. Cuvântul este o speculaţie datorată percepţiilor limitate. Cuvintele se modifică şi capătă sensuri diferite de la o decadă la alta, de la o limbă la alta.

— De ce are omul nevoie de acest suport pentru a cuantifica absolutul? De ce are omul nevoie de relativitate pentru a-şi determina propriul caracter indeterminabil?

— Ce vrei să-mi sugerezi?

— Omul este o entitate expandabilă şi expansibilă. Unde te afli în acest moment?

— Într-o cameră.

— Ce se află dincolo de această cameră?

— Nu ştiu, nu pot distinge.

— Hai să facem schimb de locuri!

— Unde eşti acum?

— În afara camerei.
— Cine este în interiorul camerei?
— Eu!?
— Ce se află împrejurul tău?
— O pădure.
— Câţi ani ai?
— 2075.
— Ce sex ai?
— Nu am.
— Deschide gura.
— Nu am.
— Câte degete ai?
— Nu am.
— Ce eşti tu?
— Eu sunt ceea ce sunt şi nu sunt.
— Ce formă ai?
— Am toate formele şi niciuna.
— Ce este Pământul?
— O planetă într-o altă dimensiune.
— Ce este o dimensiune?
— Cealaltă faţă a realităţii.
— Ce este realitatea?
— Ceea ce vreau eu să fie.
— Vezi acum? Să mergem!

* * *

— Domnule director, subiectul nr. 33 nu mai prezintă funcţii vitale. Confirmăm decesul la ora 8.02 a.m.
— Aţi înregistrat visele?
— Da, însă nu am captat decât un singur mesaj.
— Ce mesaj?
„*Crede şi nu cerceta*”.
·

· 1
· 2
· 3
· 4
· 5

· Penitenciarul

Nume	
E mail	
Comentariu	

—

Codul din imagine: click pt cod nou

Adauga

1. XXX tra la la
2. Cretu Cristian

Interesanta ideea povestirii, dar prea sec tratat subiectul. Tema e totuşi prea complexa pentru o mică povestire online.

3. dariopecarov

Aş vrea să primesc informaţii despre cum pot să trimit şi eu povestiri ca să fie publicate pe site. Mulţumesc.

4. Daroi Alin

Ideea e buna deşi am văzut mici elemente din Dune. Ai putea să o dezvolţi dă-i câteva zile şi un număr de câteva pagini şlefuieşte-o şi vezi ce iese.

5. Reptile

Interesant. Însă subiectul putea fi dezvoltat. Cititorul este bombardat cu „adevăruri" iar acţiunea se termina cu un fel de morala. Ai uitat să te adresezi unui public mai larg. Probabil câţiva amatori de discuţii filosofice vor înţelege ce ai vrut să spui. Ideea care se desprinde este ca deşi „mentaţii" (schimba numele fiindcă este deja folosit de Frank Herbert în Dune) erau ceva de nedorit pe lumea aceea,

lor nu le pasa prea mult de asta. Din contra nu-i deranja deloc să moară. În acest caz nu este de înţeles aceasta oprimare a lor continua. Apoi, „dimensiunea" nu este „cealaltă fata a realităţii". Din punct de vedere geometric ea defineşte gradul de acoperire a unui spaţiu N dimensional de către un obiect geometric. Sau un exemplu mai simplu: să spui ca o persoană este din altă dimensiune este ca şi cum ai spune ca eu de exemplu vin din dimensiunea numita „lungime" iar tu vii din dimensiunea „înălţime". Nu prea are sens, nu? Şi cireaşa de pe tort: „Crede şi nu cerceta" chiar nu îşi are locul. Personajul central poseda nişte calităţi care îi permit să ştie. Ceea ce face el, este un act de recăpătare a unei memorii pierdute, colective… nu trebuia să „creadă" nimic. Să pretinda aşa ceva unor oameni care nu înţeleg condiţia lui este ceva destinat eşecului. Şi… a uitat să specifice… ce anume să creadă. În plus, este scris în mod naiv iar ideile sunt date ca pe tava…" va viola intimităţi, va afla secretele bine păzite ale forţelor armate". Sfatul meu este să refaci povestirea, să laşi evenimentele să se desfăşoare mai încet, cumulativ, să dai ideile „superinteligente" în porţii mai mici fiindcă cititorul va avea o durere de cap şi să găseşti altă formă de expunere. Lasă-l şi pe cititor să gândească, dar nu prea mult ca îl doare capul.

6. maftei

Cred că ar fi bine să te îndepărtezi de ideile din „DUNE". Vreau să spun ca tot ce ai scris tu seamănă izbitor cu ceea ce în „DUNE" erau prenascutii… mă refer la „vieţile memorie". Poţi prelua unele idei, dar maschează-le. Şi fii mai atent la detalii. Povestirea e foarte scurta.

7. părerile altora androizii sunt întâlniţi în sute de cărţi şi filme. deserturile la fel. mentaţii sub o formă sau alta, la fel. nu astea sunt importante în aceasta povestire. cât despre dimensiuni, ele pot fi şi virgula, şi punct şi zero şi minus. nimic nu se poate demonstra, nimic nu se poate contesta. fiecare înţelege ce vrea şi ce poate.

8. nagy otilia m-aţi surprins plăcut.

9. nagy otilia m-aţi surprins plăcut.

10. therwo

Idee interesanta. Prea mic spaţiu de dezvoltare. Şi lucrurile simple pot fi la fel de interesante.

11. kmeleonu interesant, dar prea muylte jocuri de cuvinte… psihologia kestie…))

12. luys foarte frumos akm o copiai pentru ora de romană mss

.
.
.
.
.
.
.
.

· O / 01 – 2009
· 12 / 09 – 2008
· 11 / 08 – 2008
· 10 / 07 – 2008
· 9 / 06 – 2008
· 8 / 05 – 2008
· 7 / 04 – 2008
· 6 / 03 – 2008
· 5 / 02 – 2008
· 4 / 01 – 2008
· 3 / 12 – 2007
· 2 / 11 – 2007

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.
.